

„Intrând într-un sat, **L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi! Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Și acela era samarinean. Și răspunzând, Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? Nu s-a găsit să se întorcă să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? Și i-a zis: **Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit.**”**

Luca 17, 12-19

La fiecare Sfântă Liturghie ni se dă îndemnul „Să mulțumim Domnului” și la acest îndemn răspundem: „Cu vrednicie și cu dreptate este a ne închina Tatălui și Fiului și Sfântului Duh; Treimei celei de o ființă și nedespărțită”. **Mulțumirea noastră către Dumnezeu este închinarea noastră - închinarea noastră cuprinde mulțumirea noastră.** Îi mulțumim Domnului, Îi mulțumim pentru că așa trebuie, pentru că așa-i cu dreptate, pentru că așa-i cu vrednicie și-I mulțumim Treimii celei de o ființă și nedespărțite, Îi mulțumim Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

În textul din Sfânta Evanghelie care s-a citit astăzi este relatat faptul că **Domnul Hristos a primit recunoștința care I s-a arătat de unul din cei vindecați de lepră și a așteptat recunoștință de la toți, nu numai de la acela care și-a arătat-o.** Când Domnul Hristos a spus: „Oare nu zece s-au vindecat? Ceilalți nouă unde sunt?”, a arătat prin aceste cuvinte că El așteaptă recunoștință de la toți care primesc vreo binefacere. **Toți suntem datori în mulțumire față de Dumnezeu, față de binefăcătorii noștri, față de oricare dintre oamenii care ne-au făcut vreun bine, suntem recunoscători.** Suntem datori cu **recunoștință mai întâi față de Dumnezeu, apoi suntem datori cu recunoștință față de oamenii pe care I-a pus Dumnezeu după El Însuși.** Pentru că cele zece porunci încep cu patru porunci care reglementează raportul dintre om și Dumnezeu - ce trebuie să facă omul față de Dumnezeu. Apoi vine porunca a cincea, în care ni se poruncește cinstirea față de părinții noștri, iar apoi vin alte cinci porunci în care se reglementează raportul dintre om și om. Sfântul Chiril al Alexandriei, și m-aș bucura mult să țineți minte lucrul acesta, spune să băgăm de seamă că întâi e Dumnezeu, apoi sunt părinții noștri prin care ne-a adus Dumnezeu în această lume și apoi sunt ceilalți oameni. Deci, **sunt trei raportări: întâi față de Dumnezeu, apoi față de părinții noștri și apoi față de oameni, avem datoria de a fi mulțumitori și recunoscători când aceștia ne sunt binefăcători.** În orice caz, Dumnezeu întotdeauna este binefăcătorul nostru, deci trebuie să-I mulțumim Domnului, apoi părinților noștri care ne-au adus în lumea aceasta prin care Dumnezeu a lucrat ca să venim în lumea aceasta.

Oamenii de mai târziu s-au întrebat **cum anume trebuie să ne arătăm recunoștința,** ce stare sufletească trebuie să aibă acela care primește o binefacere față de binefăcătorul său. Sfântul Vasile cel Mare ne spune că orice om care primește vreo binefacere de la cineva trebuie să se simtă în fața binefăcătorului său așa cum s-a simțit Sfântul Apostol Petru când Domnul Hristos a vrut să-i spele picioarele; i-a zis atunci Sfântul Apostol Petru: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?”. Adică, cu alte cuvinte: **Doamne, nu se poate așa ceva; sunt prea mic ca Tu, Cel mare, să-mi speli mie picioarele! Așa trebuie să gândească orice primitor de binefacere, față de omul care-l ajută: Nu sunt vrednic de binefacerea asta, e prea mult din partea ta pentru nimicnicia mea.** Dacă avem starea aceasta față de binefăcătorii noștri, de orice fel ar fi binefacerea pe care o primim, suntem pe calea pe care o vrea Dumnezeu!

Am citit undeva o carte numită „Drum”, scrisă de un călugăr din Spania, unde spune, între altele, că **dacă cineva îți zice ție ceva neplăcut sau un cuvânt pe care nu-l poți suporta,** să nu te gândești că omul acela vrea să te necăjească, ci să zici: **Omul acela vrea să mă sfințească, vrea să mă ajute, să mă vad, să mă cunosc, să mă verific, să mă raportez, să mă silesc, să depășesc situația - vrea să mă sfințească, fără să știe el, fără să vrea el.** Așa a gândit un părinte din Pateric, despre care se spune că un vecin de-al lui îi fura mereu din lucrul mâinilor lui. La sfârșitul vieții, când a fost aproape de clipa morții și s-au adunat părinții în jurul lui, s-a aflat acolo și acela care-i fura, care-l necăjea. Părintele l-a chemat aproape și fără ca acela să se știe despre ce-i vorba, i-a sărutat mâinile și a zis: „Mâinile acestea mă bagă pe mine în împărăția lui Dumnezeu”.

Nu ajungem la măsurile acestea! **Nu știm dacă ajungem, dar să avem în vedere lucrurile acestea,** pentru ca să fim mai buni, mai mulțumitori, mai recunoscători, să înmulțim recunoștința, să înmulțim binele, să fim cu luare aminte la binefacerile pe care le primim. Fiecare dintre noi a primit în sine, în alcătuirea lui, binefaceri, intervenții, ajutor, s-au alcătuit mulți la existența noastră. Dacă fiecare dintre oamenii care au pus ceva în noi și-ar lua înapoi partea, nu știm ce ar mai rămâne de noi, așa încât suntem datori cu recunoștință. Dar, să știți că **recunoștința nu-l odihnește numai pe acela către care ți-o exprimi, ci recunoștința te odihnește și pe tine;** ori binele pe care-l faci e un fel de mir vărsat peste celălalt.

Să nu uităm de împrejurarea în care Domnul Hristos și-a arătat recunoștința. Acesta pentru ca să fim doritori de a avea în sufletul nostru starea aceea pe care a avut-o Sfântul Apostol Petru în fața Mântuitorului, când Domnul Hristos a vrut să-i spele picioarele și să o exprimăm față de binefăcătorii noștri. Să nu uităm nici de omul acela care, călugăr fiind, a sărutat mâinile răufăcătorului gândindu-se că l-a ajutat să se silească și mai mult spre cele bune. Și, în sfârșit, **să fim doritori de a înmulți recunoștința, ca să se bucure Domnul Hristos de noi,** cum S-a bucurat de cel vindecat de lepră, întors să-I mulțumească și să dea mărire lui Dumnezeu și pe care El l-a apreciat, dorind ca și ceilalți să facă la fel. Să fim ca cel care s-a întors și să dorim să fie și alții care se întorc la Domnul Hristos cu recunoștință. Amin!

Dacă dojenind pe cineva, te vei porni spre mânie, împlinesti patima ta; căci nu cumva pe alții să-i mântuiești și pe tine să te prăpădești.
Avva Macarie

Duminică, 19 ianuarie – Sf.Cuv.Macarie cel Mare și Macarie Alexandrinul;
Luni, 20 ianuarie – Sf.Cuv.Eftimie cel Mare;
Marti, 21 ianuarie - Sf.Cuv.Maxim Mărturisitorul;
Miercuri, 22 ianuarie – Sf.Ap.Timotei;
Vineri, 24 ianuarie – Sf.Cuv.Xenia din Roma; Sf.Xenia din Petersburg;
Sâmbătă, 25 ianuarie – Sf.Ier.Grigorie Teologul; Sf.Ier.Bretanion;
Duminică, 26 ianuarie – Sf.Ier.Iosif cel Milostiv;

Duminică, 19 ianuarie – Sf.Cuv.Macarie cel Mare

• Spuneau părinții despre avva Macarie Cel Mare, că s-a făcut, precum este scris, dumnezeu pământesc. Că precum este Dumnezeu acoperind lumea, așa s-a făcut și avva Macarie acoperind greșelile ce le vedea, ca și cum nu le-ar fi văzut și care le auzea, ca și cum nu le-ar fi auzit.

• Zicea avva Pafnutie, ucenicul lui avva Macarie: m-am rugat părintelui meu zicând **spune-mi un cuvânt.** Iar el a zis: **să nu faci rău cuiva nici să osândești pe cineva. Acestea păzește-le și te vei mântui.**

• Întrebat-au unii pe avva Macarie, zicând: **cum suntem datori să ne rugăm?** Le-a zis lor bătrânul: **nu este trebuință a vorbi multe, ci a întinde adeseori mâinile și a zice – Doamne, precum vrei și precum știi, miluiește! Iar de le stă război asupra, ziceți – Doamne, ajută-mi! Și El știe ce e de folos și face cu noi milă.**

Marti, 21 ianuarie: Sfânta Muceniță Agnia din Roma s-a născut la Roma, spre sfârșitul secolului al III-lea, într-o familie de nobili patricieni creștini. A fost martirizată la începutul secolului al IV-lea, la vârsta de 13 ani, sub prigoana împăratului Dioclețian, tăindu-i-se capul cu sabia după ce i s-a cerut să aducă jertfă zeitei Vesta și a refuzat. **Fericitul Augustin** spunea despre Sfânta Agnia că „a fost așa cum o arată numele, căci „*agnes*”, în limba latină, înseamnă miel, iar în limba greacă – curată. Și, într-adevăr, ea în cer a primit răsplată pentru blândețea și curățenia ei”. Se spune că părinții Sfintei Agnia privegheau în fiecare noapte la mormântul ei și o plângeau neîncetat. Dar într-una din nopți au văzut trecând pe lângă ei o ceată de fecioare, împodobite cu haine scumpe și înconjurată de o lumină blândă, iar în mijlocul lor au văzut-o pe Agnia, care strălucea mai mult decât celelalte. Ea ținea în brațe un mielușel alb ca zăpada. Întorcându-se spre părinții ei, le spuse să nu o mai plângă ca pe o moartă, ci să se bucure pentru că ea, căci s-a sălășluit cu acele fecioare în locașuri luminate, unindu-se în ceruri cu Acela pe Care L-a iubit pe pământ din toată inima.

Vineri, 24 ianuarie: Sfânta Xenia din Petersburg s-a născut în jurul anului 1731, primind, din copilărie, o aleasă educație. Ea a fost căsătorită cu un colonel. În anul 1755, soțul fericitei Xenia a murit în plină epidemie de tifos exantematic. Înainte de a muri, s-a spovedit, s-a împărțit cu Sfintele și Înfricoșătoarele Taine ale lui Iisus Hristos și, chemându-și soția, a binecuvântat-o, sfătuiind-o: „*Slujește-I Domnului Dumnezeului nostru, dă slavă numelui Său Atotputernic*”. După înmormântarea soțului său, Sfânta Xenia și-a împărțit averea săracilor și bisericii, refuzând orice pensie ce i s-a fi cuvenit. A îmbrăcat uniforma de ofițer a soțului său, mantaua acestuia și și-a părăsit casa, trăind în lume ca cel mai desăvârșit ascet, devenind o trăitoare profundă a iubirii creștine, devenind Nebună după Hristos. Era mereu cu mintea la Dumnezeu, rugându-se neîncetat; era blândă, milostivă și smerită, era iubitoare de pace și curată cu inima. Prin smerenia sa, prin faptele sale duhovnicești, prin dragostea pentru aproapele și prin rugăciune, fericita Xenia a dobândit darul binecuvântat al înaintevederii. Sfânta Xenia a trăit 45 de ani. La înmormântarea sa a fost instituit post în acea zi.

Vineri, 24 ianuarie - Ziua de 24 ianuarie 1859 a fost numită de români în epocă „Ziua cea mare a veacului” pentru că Unirea Principatelor Române, începută la Iași în data de 5 ianuarie 1859 și desăvârșită la București în data de 24 ianuarie 1859, nu a fost „Unirea mică”. Această formulare superficială și incorectă diminuează importanța evenimentului istoric de la 24 ianuarie 1859. Unirea Principatelor Moldova și Țara Românească este de fapt „Unirea de bază”, deoarece ea a constituit temelia pentru formarea Statului român modern, în anul 1862, numit ROMÂNIA, temelie pentru obținerea independenței naționale românești (9 mai 1877) în urma Războiului de Independență din anul 1877, temelie pentru ridicarea României la rang de Regat în anul 1881, și mai ales temelie pentru Marea Unire din 1 Decembrie 1918, de la Alba Iulia, ca Unire a Transilvaniei cu România, precedată de Unirea Basarabiei cu România, la 27 martie 1918, și Unirea Bucovinei cu România, la 28 noiembrie 1918. PF Daniel, patriarhul României

23 ianuarie - Aspazia Oțel Petrescu

Ce mare onoare ne a făcut Dumnezeu că ne-a așezat pe o linie care a fost deschisă cu atâția ani în urmă de către Însuși Hristos Mântuitorul. **Noi am răspuns la o chemare, o chemare la o suferință care trebuia să fie izbăvitoare, care trebuia să absolve păcate ale neamului nostru și să-l așeze pe o linie ascendentă către mântuire.** Căci țelul final al unui neam, ca și al unui individ, nu este plăcerea, fericirea pământească, puterea sau toate sclipirile lumii acesteia, ci este **Învierea.**

Programul săptămânii 19 ianuarie – 26 ianuarie 2025

Duminică	8 - 12	- Sf.Liturghie (Vindecarea celor 10 leproși) – Pr.Dragoș
	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș
Luni	17 - 18	- Acatistul Sf.Arhangheli - Pr.Dragoș
Marti		- Program administrativ – zi liberă
Miercuri	9 - 10	- Sfințirea mică a apei - Pr.Dragoș
Joi		
Vineri	9 - 11	- Taina Sf.MASLU
	17 - 18	- Acatistul Sf.Xenia - Pr.Dragoș
Sâmbătă	8 - 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Dragoș
	17 - 18	- Vecernia Duminicii a 32-a după Rusalii – Pr.Marian
Duminică	8 - 12	- Sf.Liturghie (a lui Zahau) – Pr.Marian
	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Marian